

Biskoppens NYHEDSBREV

*Henrik Wigh-Poulsen
biskop over Aarhus Stift*

Kære menighed, menighedsråd og præster!

Ribe er en smuk by. Den flade marsk og det majestætiske domkirketårn. Men der var koldt den grå småblæsende dag i januar, hvor jeg kom forbi. Biskopperne har nedsat nogle arbejdsgrupper, der skal handle om liturgien i gudstjenesten – altså hvilke ritualer vi anvender – og jeg var inviteret til at sige noget mere eller mindre klogt i den anledning.

For biskoppen er jo den, der skal godkende eller sige til eller fra, hvis præst og menighedsråd foretager større ændringer i måden at holde gudstjeneste på. Det er ikke nogen hemmelighed, at meget af det, der sker, går under biskoppens radar. For – vil nogen måske sige – hvad skal vi da blande ham ind i det for?

Men her må jeg lige rømme mig lidt. For liturgien, måden vi holder gudstjeneste på, er faktisk ret vigtig. Det tror jeg godt, vi kan blive enige om. Det handler jo bl.a. om hjemlighed og genkendelighed, altså at vi følger en bestemt måde at gøre og sige tingene på i kirkens rum. Alt det man syntes var forfærdeligt kedeligt, da man var yngre og altid på vej. Men som man bliver gladere for, jo ældre man bliver, fordi så meget andet går alt for hurtigt. En fast liturgi kan man falde ind i, hvile i og lade ordene – de vigtige ord der lyder i kirken – komme til sig.

Men så vil andre af os måske sige: hvad så med alle dem, der ikke kender til den faste liturgi? De kommer let til at føle sig udenfor, som turister eller opdagelsesrejsende i deres egen kirke. Se bare på de stakkels dåbsgæster, der sidder og ser sig nervøst tilbage for at se, hvornår vi andre rejser os. Måske var det bedre, at vi forsøgte os med at ændre lidt i nogle ritualer, gør dem mere meningsfulde for andre end dem, der kommer trofast. Og det er lige præcis, hvad nogle præster og menighedsråd arbejder med (og det skal de være enige om!), og det kan der også komme noget rigtig godt ud af.

Så det er ikke helt så enkelt det her med gudstjenestens liturgi, og derfor har biskopperne sat nogle forstandige mennesker til at arbejde med, hvordan vi fremover bedst indretter os, sådan at vi BÅDE kan tage hensyn til dem, der gerne vil have genkendelighed OG dem, der er parat til at gå nye veje. Vi er mange slags i den danske folkekirke – både de forsigtige og dem der vil ud over stepperne – og derfor er vi også nødt til at gå grundigt til værks, når vi arbejder med ændringer i liturgien.

**NÆSTE
NYHEDSBREV
KOMMER
MARTS 2017**

Jeg tror bestemt, at vi vil holde fast på de genkendelige led i gudstjenesten, men med flere variationsmuligheder og flere forskellige slags gudstjenesteformer, som man så kan drøfte og bestemme sig for i de enkelte menighedsråd. Lad mig her slå et slag for aften- eller morgensang: en lille andagt på en hverdag, med færre – også gerne nyere – salmer, klaverledsagelse, en enkelt tekstlæsning, en kort prædiken fra gulvet, fadervor og velsignelse, og så tak for i dag og kom godt hjem. Småt kan være godt. Enkelthed kan fremhæve det væsentlige.

Nå, men der er nok at drøfte, hvad gudstjenesten og gudstjenesteformerne angår. Og den slags ER vigtigt at drøfte. Men husk lige, hvis I allerede nu går med planer om større forsøg eller ændringer at sende det omkring mig. Sådan at jeg ved, hvad der sker rundt omkring i stiftet af den slags og – ikke mindst – at jeg selv kan blive både klogere på det, og af det.

Jeg er længst hjemme fra Ribe og tilbage i det mildere Østjylland. Og det er jeg glad for. Nu er det februar, og som min bedstemor sagde, så er den jo så dejlig kort. Den har foråret lige i hælene.

Mange gode hilsner

Henrik Wigh-Poulsen
biskop over Aarhus Stift

**NÆSTE
NYHEDSBREV
KOMMER
MARTS 2017**

